

Morten Albæk
Det gennemsnitlige menneske
175 sider
Gyldendal

Eftersom at Morten Albæk er erklæret filosof, bliver man nødt til at tage modsætningerne i hans bog som et udtryk for filosofiens væsen og enkelhederne og selvfølgelighederne som anledning til filosoferen a la "er livet i virkeligheden, som det er, er det noget helt andet, eller er der altid to sider eller mange flere af samme sag?"

F.eks. kan vi på side 23 læse, at Morten Albæk aldrig har betvivlet sin fars kærlighed til ham. I næste sætning og på de følgende sider fortæller Morten så i utvetydige vendinger råt og uforsødet en masse om, hvor overset Morten blev af faderen som barn. "*Min far nægtede pure at læse børnebøger for os*

". Det var fordi, faderen mente, at man kun kunne have engagement i noget, der fuldt ud interesserede en selv.

"Han var en far, der gav mig meget modstand, og vi havde ikke noget kammeratligt forhold. Jeg er sjældent blevet mødt med anerkendelse eller blevet vist respekt for noget selvfølgelig, almindeligt eller gennemsnitligt".

Og så fabulerer Morten ellers videre om, at sommerferierne mest bestod af voksenting, at faderen glemte lille Morten på bagsædet i sin bil, og hvor stor en egocentriker, denne såkaldt kærlige farmand i virkeligheden var.

En masse om, hvad han gad og i særdeleshed ikke gad for at promovere og iscenesætte sig selv, og man får det indtryk, at Albæks far var et menneske, der simpelthen ikke gad børn udover, hvis de kunne beundre ham.

Tak for kaffe må vi nok sige. Enten har Morten Albæk et alvorligt problem med fortrængning og farveladen omkring sin barndom, eller også er det meget tydeligt og meget provokerende og meget bevidst, at han beskriver, at man godt kan elske et menneske trods dets ekstremt store svigt og alvorlige og umiddelbart helt utilgivelige synder.

En helt anden modsætning i bogen, muligvis berettiget når vi nu snakker filosofi, er, at han påstår, at hudløs ærlighed bestemt ikke er nogen garanti for lykke. At det afhænger af to ting. Hvordan der bliver reageret på din ærlighed, og hvordan man selv reagerer på folks reaktioner på denne ærlighed. På de næste sider forklarer Morten Albæk så, at det gode og meningsfulde liv lader sig definere ved, at det indeholder færrest muligt løgne . . . ". Hm.

Med andre ord, der skal virkelig arbejdes for at nå frem til det gode og meningsfyldte liv, hvor man kan ånde ud på dødslejet og sige, at det var kampen værd at være så ærlig, men at det var forbandet svært, fordi andre menneskers følelser og reaktioner går under huden

Morten Albæks bog ligger i grænselandet mellem det ligegyldige og det tankevækkende. Der er noget undefinerbart udmærket ved den, og der er også noget gaaaaaaaab ved den. Når man har gabt, så bliver man interesseret i at tænke over, hvorfor man gabte, og når man har interesseret sig længe nok for et emne, så gaber man.

Måske et eksistentielt dilemma. Formen er da også kun berettiget, fordi det nu er en kendt person og en filosof, der har skrevet bogen.

Hvis ikke bogen kunne pynte sig med disse fjer, ville den være noget under gennemsnittet.

Det er helt tydeligt, at Morten forsøger at påkalde sig den næsegruse beundring for hans person og idéer, som farmand aldrig gav ham. Samtlige billeder i bogen er Morten Albæk i forskellige situationer. Når han kigger i sin mobil, når han holder foredrag, når han parkerer, og helt vanvittigt bliver det, når han, tror vi nok, partner sidder og stirrer på sin mand i benovelse over dennes store tanker og personlighed.

Det er simpelthen for meget og udtryk for et eksistentielt, hungrende behov i manden, der forlanger, at andre skal give ham noget, merre end at han skal give verden noget. Her ser vi generne gå igen.

Ellers er bogen inde på løst og fast og småsludrer lidt om, hvorvidt det kan lade sig gøre at have en karriere samtidig med en familie. Ja lyder svaret ikke overraskende. Kan det så lade sig gøre at have karriere og små børn. Nej lyder svaret, ikke uden omsorgssvigt. Her synes bogen at mangle belæg for sin påstand. Og en definition på, hvad karriere er. Påstår Morten Albæk, at en karriere som f.eks. lærer og læge ikke er en karriere? Ganske vist afdæmper forfatteren sin provokation længere nede på siden ved at fortlælle, hvad hans definition af karriere er -, nemlig at stræbe opad mod større niveau og indflydelse. Er det en del af filosofiens begrænsning, at en karriere kun kan defineres sådan?

Bogen er fyldt med citater, fremhævet med blå, af Morten selv. Egentligt uninteressante, men interessante, at Morten eller redaktionen har valgt netop disse almindeligheder som budskaber til fremhævelse, Man skal gå på opdagelse inde i teksten for at finde emner, der bliver rigtigt interessante og vedkommende. Nemlig at vi har for meget fokus på det perfekte, men det perfekte eksisterer ikke; det er langt mere en fælles norm, at folk er uærlige og fejlbarlige i alle mulig retninger, inklusiv Morten Albæk selv, der i stressede situationer på vej ud af døren febrilsk leder efter sutten til sit grædende barn for blot at opdage, at det er år siden, barnet brugte sut. Så hvor er nærværet og omsorgen for barnet her. Næ, her deler Morten ud af sig selv og afslører, at linket til hans egen fars opdragelser stadig eksisterer.

Vi kender Morten Albæk fra TV og ofte hans inspirerende og velovervejede strategier. Bogen her lever ikke op til forventningerne om en filosofs gennemarbejdede væker, der så i dette tilfælde endda er behæftet med stave/meningsforstyrrende endelser. Så på den måde lærer vi at slappe af i, at når filosofen selv ikke kan være perfekt, så er det sikkert også godt nok, at alle vi andre ender som mere eller meget mindre gennemsnitlige mennesker.